

НА РІЗДВО.

(За Джіовані Папіні-м).

Ісус народився в стайні, в дійсній стайні, а не в ясній і обширній кружганку, як се представляють тепер християнські малярі, неначе соромлячись, що Бог родився в місці нужди і злиднів...

Стайня є домом, а радше вязницею для звірят, які працюють для людей. Стайня — з чотирох стін, з брудною долівкою, вкрита плоским камінням — се було перше місце перебування Богочоловіка. Одиноке чисте місце в стайні — се ясла з запашною травою і вони були першою коліскою для Сина Божого. Так, в звичайній злидній стайні пізніше переслідували і розпняли звірі в людських поні, вовк і темній родився Ісус, Син Божий; Той, котрого стаття, Той отримав від невинних звірат першу прислугу.

Христом народився в стайні не випадково. Бо щож представляє собою сей світ, як не одну велику стайню, де люде качаються і розкошують в багні розпусти і гріха? І от одної холодної ночі Ісус народився з Пречистої Діви, щоб звести люту боротьбу проти злочи сего світа. А до сеї боротьби Він прийшов уоружений тільки в одну Невинність...

Перші віддали шоклін Ісусови звірята — віл і осел — а не люде. Між людьми Ісус шукав простих, а між простими — дітей; та простіші і лагідніші за дітей — звірята. І от вони віддали йому перший шоклін.

По звірятах прийшли їх пастухи. Вони доглядали своєї череди тої довгої зимової ночі, і ось побачили ясний блеск на небі і почули голос Ангела: „Не бійтеся, ось бо благовіщу Вам радість велику... Народився сьогодні Спас, що є Христос Господь... Слава на вишинах Богові, а на землі спокій, між людьми благоволення”...

При слабім світлі в стайні пастухи побачили молоду невісту, яка гляділа в безмежній любові на свого Сина. Вони поглянули на Дитятко — на Його що лише отворені очи, на рожеві уста, котрі ще не їли — і їх серця змякли... Бо вони пізнали, що се Дитятко було Тим, Котрого їх нарід чекав з болісним чуттям від кількох соток віків...

Пастухи офірували Немовляти те незначне, що мали: молоко, сир, вовну, ягнятко. Але сі дари рівнялися зі скарбами цілого світа, ні, вони перевищали їх, бо були віддані з любовю. Будучи самі бідні, пастухи співчували з бідними; вони були невинні серцем, як діти і любили дітей. Вони з співчуттям гляділи на се убоге Дитятко і з любовю офірували йому свої не многі достатки. Вони предчували, що сей Син чоловічий, що родився в бідності і простоті народній, стане Збавителем пригночених. Вони знали, що то для Нього Ангели співали: „Слава на Небі Богові, а на землі спокій”....

Кілька днів пізніше три Мудрці з Халлеї прийшли і клякнули перед Ісусом. Вони прийшли правдоподібно знад берегів Каспійського моря й перебули верблюдодами тяжку дорогу. Перейшли ріки Тигр і Ефрат, перетяли пустиню Номадів, йшли берегами Метвого моря. А дорогу вказувала їм звізда, яка завела їх аж до Юдеї. Вони прийшли поклонитися цареві, а знайшли маленьку дитину.

Сі три Мудрці не були царями, але в Медії і Персії вони володіли над тими, хто володів над народом: царі володіли над людьми а Мудрці над царями. Вони представляли народню й божественну мудрість, в справах наукових і релігійних занимали перше місце, і царі нічого не робили не порадившись перше з ними.

І ось сі три Мудрці прийшли віддати шоклін і хвалу Ісусови. Після звірат, що представляють природу, після пастухів, що представляють нарід, прийшли Мудрці, котрі представляють науку й знання, і впали на коліна перед Тим, Котрий мав пізніше вивисшити понад мудрість слів і чисел нову мудрість любови. І так поклонилася земна мудрість Невинности, а достаток поклонився Вбожеству.

Вони офірували Ісусови золото, ладан, миро... Золото не тому, що Мати Ісусова була вбогою, а тому, що передчували заповідь Ісусову: „Продай все, що маєш і роздай вбогим” (Марк. X. 21). Ладан не на те, щоби вбити в стайні запах худоби, а на те, щоби показати, що їх володіння, як священиків в Старого Завіту з приходом Ісуса покінчилося. Вони офірували ще й миро, бо добре знали, що се Хлопя вмере молодим і що Його Мати, всміхнена тепер, буде потребувати пахощів намастити Його тіло до гробу.

І так три Мудрці офірували Ісусови себе самих: вони склали перед Ним свою силу, знання і серце як запоруку слухняности світа. Таким чином Ісус одержав всі офіри, на котрі мав право.

А тепер Він чекає на наші...

О Ісусе, що зійшов колись на землю, Ти завше, щоденно поміж нами. І Ти будеш з нами до кінця світа. Ми маємо потребу в Тобі. Ти оди нтільки можеш відчутти, оскільки велика, безмежна потреба Тебе на сім світі. Усе Тебе вимагає, навіть ті, що Тебе не знають, останні навіть більше ніж ті, що знають. Голодний шукає хліба, але він має голод в Тобі; прагнучий уявляє, що потребує води, але в дійсности він має жажду в Тобі; хорий має ілюзію отримати здоровля, але його біль є відсутність Тебе... Ти прийшов у перше, щоби спасти; Ти народився, щоби спасти; Ти Себе дав розпяти на хресті, щоби спасти; Твое життя, Твое завдання, Твої діла — для спасення. І ми знаємо тепер, в сі чорні та зрадливі години, в сей час нагромадження стосів жахиття і страждань, що ми маємо в Тобі негайну потребу і що ми приймемо Твою поміч.

(Переповів С. В. С.)

БЕСІДА ДУШІ З ДИТЯТКОМ — ІСУСОМ.

БЛАЖЕННОГО ЕРОНИМА.

Коли я дивлюся на місце Рождества Христового, то серце мое починає солодку розмову з Дитятком Ісусом. Я говорю:

— Ах, Господи Ісусе, як дрожиш Ти від зимна і на яким твердим ліжку лежиш Ти, задля мого спасення! Чим же можу я відплатити Тобі?

І здається мені, що будьто би Дитятко відповідає:

— Нічого другого не бажаю Я, як тільки того, щоби ти заспівав: „Слава во вишних Богу!”, бо знай, що Я хочу прийняти ще багато більше терпіння в саду на горі Оливній і на хресті.

Я говорю дальше:

— Любе Дитятко Ісусе! Сього за мало, я повинен Тобі щонебудь дати, — я віддам Тобі всьо мое золото!

Дитятко мені відповідає:

— Знайже, що ціле небо і земля передусім Мої. Я не потребую золота — віддай його бідним, а Я прийму се діло милосердя, як би воно було зроблене Мені Самому.

Але я продовжаю дальше:

— Любе Дитятко Ісусе! Я зроблю се охотно, але я повинен і Тобі щось дати — инакше я умру ві смутку.

Дитятко мені відповідає:

— Коли ти вже такий щирый, то віддай Мені твої гріхи, злу совість твою і провини твої.

А я питаю:

— Щож Ти з ними зробиш?

— Я візьму їх на Себе! В тім Моя сила і славний по-двиг, що Я, як предсказав Ісаїя, візьму гріхи твої і віддаю їх...

Тоді я затмакав гірко і промовив:

— Дитятко миленьке, Дитятко, як Ти зворушив серце мое!... Я думав, що Ти схочеш чогось доброго від мене дістати, а Ти хочеш взяти від мене всьо зло... Візьми-ж мое! Дай мені Твое! Тоді я буду вільний від гріхів, і щасливо увірений в життя вічне!...

(Переповів о. В. Н.)

МІСЦЕ ДЛЯ РЕЛІГІЇ.

В кого релігія на другім місці, в того її зовсім нема. Бог годиться з неодним в серцю чоловіка, але не згодиться, щоби він був в серцю на другім місці. Той, хто признає для Бога другорядне місце, не признає жадного.

Дж. Рускін.

Веселих Свят.

Веселих Свят
Для брата брат
Желає в день Різдва:
„Привіт Тобі
Шлю у любові
На Рождество Христа!”

Сестра сестрі
Кличе в любові:
„Витай сей день святій!
Христос і Спас
Прийшов між нас,
Спаси своїх людей.”

Від сего дня
Наше життя
Хай в шастю нам пливе;
Нехай любов
Буде горю, —
Незгода пріч хай йде.

Привіт усім:
Нехай ваш дім
У сей великий день
І освятить
І освятить
Небес святій огонь!

Нехай зоря
Що повела
Восточних трох царів,
Веле і нас
У добрий час
До світлих, щасних днів.

О Христе наш,
Ти Боже наш,
Дай поміч нам свою
Любов ширить,
Добро робить
І віру мать святу.

В-но.